

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 15. november 2019
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Freia Kirkeskov-Hansen
Sagsnr.: 2019-0037-0070
Dok.: 1294524

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 16 vedrørende forslag til lov om ændring af straffeloven (Forbud til dømte seksualforbrydere) (L 9), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 8. november 2019. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Kristian Hegaard (RV).

Nick Hækkerup

/

Mette Johansen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 16 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om ændring af straffeloven (Forbud til dømte seksualforbrydere) (L 9):

”Kan ministeren redegøre for, hvordan det anses for proportionalt, at rækkevidden for opholdsforbud samt vurderingen af, om der er "fare for" fastlægges ved domsafsigelsen og ikke ved løsladelsestidspunktet?”

Svar:

Det følger af straffelovens § 236, stk. 1, at retten i forbindelse med en dom for visse seksualforbrydelser kan give den dømte et opholdsforbud, boligforbud, besøgsforbud eller kontaktforbud.

Forbud, herunder opholdsforbud, løber fra domsafsigelsen, til forbuddet opheves eller bortfalder. Forbuddet gælder dermed også i perioden, hvor den dømte afsoner sin straf, en eventuel prøvetid og perioden efter endelig løsladelse af den dømte. Lovforslaget ændrer ikke herved.

Vurderingen af, om betingelserne for at meddele et opholdsforbud er opfyldt, foretages således af domstolene på det tidspunkt, hvor opholdsforbuddet meddeles og begynder at løbe.

Domstolene skal i alle sager foretage en individuel og konkret vurdering af nødvendigheden af, at den dømte meddeles et forbud. Domstolene skal i den forbindelse foretage en vurdering af arten og grovheden af den begåede kriminalitet i forhold til forbuddets udstrækning. Det vil desuden være en betingelse for, at domstolene kan meddele et forbud efter straffelovens § 236, stk. 1, at det må antages, at der er fare for, at den dømte vil begå ny lovovertrædelse af lignende beskaffenhed, og at forbuddet vil være egnet til at forebygge denne fare, jf. den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 236, stk. 3.

Det bemærkes, at når et forbud gives indtil videre, dvs. uden tidsbegrænsning, kan den dømte efter 5 års forløb regnet fra endelig dom forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om forbuddets opretholdelse for retten, jf. straffelovens § 236, stk. 6, 1. pkt. Her vil domstolene på ny skulle foretage en vurdering af, om betingelserne for at opretholde forbuddet er opfyldt.

Når særlige omstændigheder taler for det, kan justitsministeren endvidere tillade, at indbringelse for retten sker tidligere, jf. straffelovens § 236, stk.

6, 2. pkt. Hvis afgørelsen går ud på, at forbuddet helt eller delvis opretholdes, kan spørgsmålet på ny indbringes for retten, dog tidligst efter 2 års forløb, jf. straffelovens § 236, stk. 6, 4. pkt.